

2. Папернюк А. Модель оплаты труда: от компенсационной стратегии к практике партнерства // Менеджер по персоналу. — 2007. — № 4. — С. 30.
3. Пестрецова О. Что лучше — «живые» деньги или компенсации? // Отдел кадров. — 2004. — № 20. — С. 30—31.

УДК 005.915

О. А. Мельникова, аспірант,
Східноукраїнський національний університет імені В. Даля

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У роботі розглянуто деякі питання фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності. Визначено основні проблеми інноваційного інвестування.

Some questions of financing of innovative-investment activity are in-process considered. The basic problems of the innovative investing are marked.

Актуальність проблеми. Активізація інноваційної діяльності в Україні пов'язана з пошуком джерел і форм інвестування, що обумовлюється масштабністю витрат на проведення наукових досліджень і реалізацію їх результатів. Не всі суб'єкти інноваційного процесу можуть самостійно нести такі витрати, у зв'язку з цим, особливо актуальним, у даний час, є вивчення джерел і форм організації фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності.

Питанням фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності присвячені роботи таких авторів, як: Ю. Бажал, О. Вовчак, А. Кузнєцова, Т. Майорова, О. Симсон, В. Стадник, В. Федоренко [1, 3—8] та ін. Разом з тим, нестабільні умови господарювання вимагають постійної адаптації й уточнення питань, пов'язаних з організацією ефективного механізму інвестування інноваційної діяльності.

На даний час основними джерелами фінансування інноваційної діяльності є: кошти Державного бюджету України, кошти місцевих бюджетів і Автономної Республіки Крим, власні кошти спеціалізованих державних і комунальних інноваційних фінансово-кредитних організацій, кошти фізичних і юридичних осіб [1] та ін.

Можливості запозичення державних коштів для здійснення інноваційно-інвестиційної діяльності в Україні все ще залишаються обмеженими. Постійне скорочення бюджетного фінансування інноваційних процесів сприяло тому, що на даний час,

перш за все, фінансуються фундаментальні та довгострокові прикладні дослідження, які мають загальнонаціональне значення.

Пряме фінансування в Україні здійснюється переважно в адміністративно-відомчій формі, що являє собою повну або пайову участь держави у фінансуванні промислових НДДКР, у створенні в апараті спеціальних органів, регулюючих, контролюючих і координуючих діяльність суб'єктів інноваційно-інвестиційної діяльності, які фінансуються з бюджету; і програмно-цільовій формі, що передбачає цільове фінансування державної програми підтримки конкретних нововведень, формування державних контрактів, субсидій, дотацій, позик, наданих з бюджету, зокрема на безвідплатній і безповоротній основі. Непряме фінансування полягає в створенні сприятливих умов для наукових організацій і господарюючих суб'єктів, які беруть участь в інноваційно-інвестиційній діяльності у вигляді податкових і кредитних пільг, прискореної амортизації, патентно-ліцензійної політики [7].

Дефіцит власних фінансових ресурсів сприяє розвитку інституційних інвесторів — банків, страхових фірм, інвестиційних і лізингових організацій та ін., а також ринку цінних паперів. У той же час, довгострокові кредити все ще складають небезпечно малу частину в загальному об'ємі кредитних вкладень у національну економіку, а собівартість банкових послуг залишається завищеною, що впливає на підвищення кредитних ставок і зниження відсотка по депозитах.

Одним з напрямів фінансування інноваційної діяльності є запозичення засобів іноземних інвесторів. Проте, нестабільна економічна й політична ситуація в Україні негативно впливає на інвестиційну привабливість країни, у зв'язку з чим об'єми інвестицій залишаються недостатніми, а їх структура не дозволяє поки що говорити про їх інноваційну спрямованість.

Отже, розглядаючи систему фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності, необхідно зробити висновок, що держава повинна забезпечувати умови, які б сприяли щорічному збільшенню інвестування інноваційної діяльності, створенню сприятливого середовища для залучення іноземних інноваційних інвестицій. Також особливу увагу слід приділити впровадженню ефективної системи страхування інновацій, проблемам ринку капіталу та його інфраструктури.

Література

1. Вовчак О. Д. Інвестування. Навч. посібник. — Львів: Новий Світ — 2000, 2006. — 544 с.
2. Економічна оцінка державних пріоритетів технологічного розвитку / За ред. Ю. М. Бажала. — К., 2002. — 320 с.
3. Кузнєцова А. Я. Фінансування інвестиційно-інноваційної діяльності: Монографія / Інститут прогнозування НАН України. — Л.: Львівський банківський інститут НБУ, 2005. — 320 с.
4. Майорова Т. В. Інвестиційна діяльність: Навч. посібник. — Київ: Центр навчальної літератури, 2004. — 376 с.
5. Основи інвестиційно-інноваційної діяльності: Навч. посіб. / За ред. В. Г. Федоренко. — К.: Алеута, 2004. — 431 с.
6. Симсон О. Некоторые аспекты государственного финансирования инновационной деятельности // Економіка. — 2006. — № 2. — С. 145—149.
7. Стадник В. В., Йохна М. А. Інноваційний менеджмент: Навч. посібник. — К.: Академвидав., 2006. — 464 с.

УДК 519.86+339.138

І. Я. Мендела, асистент,

Прикарпатський національний університет імені В. Стефаника

МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ ВПРОВАДЖЕННЯ НОВОЇ ПРОДУКЦІЇ НА РИНОК

Розглянуто моделі процесу впровадження нової продукції на ринок, що охоплюють принципи оцінки функцій попиту, витрат і очікуваного прибутку. На їх основі побудовано функцію, яка стосується управлінського рішення щодо прийняття ідеї нового продукту.

The models of process of introduction of new products are considered to the market, that principles of estimation of functions of demand, charges and expected income are engulfed. On their basis a function which touches the administrative decision in relation to acceptance of idea of a new product is built.

Кількісні методи оцінки пропозиції нової продукції та їх економічний аналіз охоплюють принципи оцінки функції попиту, функції витрат, функції очікуваного прибутку, а також побудову на цій основі функції, яка стосується рішення, що дозволяє прийняти або відкинути ідею впровадження нового продукту.

Перша зі згаданих моделей — це модель попиту на новий продукт. Вона повинна враховувати такі чинники, як допустимий цикл життя продукту, його ціну, вартість реклами розповсю-